

[Chr. Nielsen.]

blevet et onde. Ikke blot giver denne overcentralisering en øget arbejdsmængde for de højeste instanser, men den medfører samtidig, at der går meningsløs lang tid, inden selv ubetydelige sager kan finde deres afgørelse. Enhver kan jo tænke sig, hvor megen irritation og hvor mange gnidninger der må opstå f. eks. derved, at man i generaldirektoratet har indført den praksis, at ingen forespørgsler eller anmodninger kan forventes besvaret førend 3 måneder efter modtagelsesdagen. I mange sager må der brevveksles adskillige gange, og når man nu har tiltaget sig denne respit på 3 måneder, betyder det, at mange og selv ubetydelige sager får lov til at vente år og dag, forinden de finder deres afgørelse, og så kan man endda risikere, som det er sket i nogle tilfælde, at når der er gået år og dag, får man pludselig den besked fra generaldirektoratet, at nu har man fundet ud af, at denne sag kan man ikke afslutte, den er oversendt til en anden instans, f. eks. finansministeriet. Derved opstår påny en ventetid, og irritationen breder sig naturligvis blandt personalet.

Jeg så meget hellere, at man i stedet for at oprette en ny stilling gav de underordnede instanser større myndighed og lod mange afgørelser træffe på de steder, hvor man efter sagens natur har langt bedre forudsætninger for at se realiteterne i en sag, men når man nu skrider til oprettelsen af en personalechefstilling, finder jeg anledning til at gøre nogle bemærkninger om de opgaver, som jeg mener påhviler en sådan personalechef. Efter den hidtidige praksis indenfor statsbanerne har det været således, at personaleafdelingen særlig har beskæftiget sig med lønningssspørgsmål, sygdomstilfælde, tilskadekomster og andre ting af lignende art, men når vi nu går til at oprette den nye stilling, synes jeg, det er nødvendigt, at denne stilling får større opgaver, end der hidtil har påhvilet afdelingen, og derved også kommer til at aflaste nogle af de andre afdelinger indenfor statsbanerne.

Jeg ønsker her at pege på et specielt område, som jeg finder det må være naturligt

at henlægge under den nye stilling, og det er velfærdsforanstaltningerne. Hidtil har disse ting været behandlet og afgjort særskilt i hver enkelt afdeling indenfor statsbanerne: maskinafdelingen, trafikafdelingen og baneafdelingen, med det resultat, at der simpelthen er opstået en rodet forvirring og man praktisk talt ingen vegne er kommet. Her er en opgave, som jeg finder det naturligt at henlægge under den nye afdeling, som skal oprettes, og jeg kan love for, at denne nye personalechef og hans afdeling vil få lejlighed til at vise en sund indstilling og bruge deres kræfter i et godt formåls tjeneste.

Sagen er den, at på en lang række områder lader statsbanerne meget tilbage at ønske med hensyn til velfærdsforanstaltninger overfor deres personale. Jeg kan her bedst udtale mig om et enkelt felt indenfor statsbanerne, centralværkstederne. Centralværkstederne i København er bygget i 1909, og på mange områder byder de personalet de samme forhold, som man fandt var rigtige i 1909. Det er i særdeleshed vaskerumsforholdene, jeg her tænker på. For snart 20 år siden, da jeg blev valgt til tillidsmand for centralværkstederne, var dette spørgsmål aktuelt og genstand for utallige forhandlinger. Man kunne imidlertid ikke komme nogen vegne, og så kom krigen, der givet måtte standse forhandlinger af denne art et stykke tid. Efter besættelsens afslutning var man imidlertid indstillet på, at nu skulle disse forhold ordnes på en for personalet tilfredsstillende måde. Tegninger til nye vaskerum blev udarbejdet, eller rettere sagt: nye tegninger, for i årenes løb havde der været udarbejdet adskillige tegninger, som var blevet kasseret så det ene sted og så det andet. Nu havde man altså nye tegninger, og man indkøbte vaskekummer, vandhaner og forskellige andre ting. Men det trak stadig i langdrag med at få arbejdet udført, og for et par år siden, da man skulle se på en anden ting i forbindelse med vaskerummene, de nye klædeskabe, viste det sig, at statsbanerne var indstillet på, at disse skulle udføres ude i byen. Man fik også et prøveeksemplar, som imidlertid